

" ...

II. İTİRAZIN GEREKÇESİ

Mahkemenin itiraz başvurusunun gerekçe bölümü aynen şöyledir:

"...Davalı kurum, ödemeye imkan veren 506 sayılı Yasa'nın Ek 24. maddesinin Anayasa'ya aykırı olduğu savunmasında bulunmaktadır.

506 sayılı Yasa'nın Ek 24. maddesinin incelenmesi gerekmektedir.

Ek- madde 24-a 506 sayılı kanun ile ek ve değişikliklerine göre iş kazaları ile meslek hastalıkları, malüllük, yaşlılık ve ölüm sigortalılarından gelir veya aylık alanlar ile 991 sayılı kanunla kuruma devredilen sendikalar mevzuatına göre aylık alanlara her ay sosyal yardım zammı olarak 12.919.-TL. ödenir.

Bakanlar Kurulu, Sosyal yardım zammı miktarını, gösterge, üst gösterge ve geçici gösterge tablosundaki derece ve kademelere göre birbirinden farklı olarak tesbit etmeye yetkilidir.

Bu ödemeler, kurumdan gelir veya aylık ödemesine imkan veren dosyalar esas alınarak yapılır.

506 sayılı Yasa'nın Ek 24-1 genel ve katma bütçeli idareler, mahallî idareler, döner sermayeli kuruluşlar ile kanunla ve kanunların verdiği yetkiye istinaden kurulan kuruluşlar ve 233 sayılı KH.K. kapsamına giren teşekkül ve kurulan kuruluşlarla bunların müessese, bağlı ortaklık ve iştiraklerinden, çalıştığı en son kuruluş olarak ayrılmak suretiyle kendisine 506 sayılı kanun hükümlerine göre malüllük, yaşlılık veya ölüm aylığı bağlanan kişilere ödenen sosyal yardım zamları, kurumca yazılı istenmesi üzerine bu kuruluşlar tarafından en çok iki ay içinde kuruma ödenir düzenlemesi getirilmiştir.

Sosyal yardım kelime anlamı ile; kendisinin ve bakmak zorunda olduğu kimselerin, yerel ölçülere göre geçimini kendi kaynakları ile hiç ya da yeterli derecede sağlama durumunda olmayan kişilere yapılan yardımı ifade eder.

Sosyal koruma aracı olarak başvuru sosyal yardım ve sosyal refah hizmetleri, sosyal sigorta tekniğinin egemen olduğu sistemlerde mevcuttur. Ulusal düzeyde bir tek sosyal güvenlik modelinin benimsendiği ülkelerde bu ayrım fazla önem taşımamaktadır. Çünkü malî ya da sosyal konumu dikkate alınmaksızın tüm vatandaşlara sosyal güvenlik ve refah hizmetleri sunulmaktadır.

Ancak, sosyal sigorta modeline üstünlük tanıyan ülkelerde, sosyal yardım ve hizmetler, kural olarak sosyal sigortaların kapsamının dışında kalmış ve sosyal korumaya gereksinimi bulunan kişileri hedeflemektedir.

Yukarıdaki tanımlamadan da anlaşılacağı gibi, sosyal yardım yapılması yoksulluk koşuluna bağlıdır. Bu yardımı sağlayan kuruluşlar, başta kamu kuruluşları olmak üzere, yardım kurumları, vakıflar ve özel kuruluşlardır. Kamu kuruluşlarınca yapılan sosyal yardımların finansman kaynağını vergi gelirleri oluşturmaktadır.

Bu nedenle, kendilerine yardım yapılanların prim ya da başka isim altında finansmana katılmaları sözkonusu değildir. Bu niteliği dikkate alınarak, sosyal yardımlara "kamu yardımı" adı da verilmektedir. Tüm bu özellikleri ile, sosyal yardım tekniği primsiz "katılımsız" sosyal güvenlik rejimi çerçevesinde yer almaktadır. Primsiz rejimin belirleyici özelliğini, yardımlardan yararlananların bu yardımlar için yapılan giderlere katılmamaları oluşturur. Bu rejimin finansmanı sadece Devlet bütçesinden karşılanır. Bu şekilde sosyal yardım zammı, Sosyal Sigortaların kapsamı dışında kalanlara yöneliktir.

Yine sosyal yardım zammı; Devletin sosyal güvenliğe muhtaç kişilere bir nebze, bir miktar daha yardım edebilme amacı ile kabul ettiği bir olaydır.

Yapılan bu açıklamalar, sosyal yardım zammının sosyal güvenlik sistemi içindeki yerini ve kavrama ilişkin temel ilkeleri ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Gerçekten, sosyal sigortalar kurumunca sigortalı veya hak sahiplerine yapılan sosyal yardım zammı, maktu ödeme biçiminde olup, sigortalılık ve prim gün sayıları ile bağlantılı değildir. Oysa, diğer sigorta yardımları, sigortalının prime esas kazancına, sigortalılık ve prim ödeme gün sayısına göre değişkenlik göstermektedir. Bu nedenlerle, sosyal yardım zammının sosyal yardım niteliğinde oluşu gözönüne alındığında, sosyal sigortalar kurumu bütçesinden ödenmesi, Türk sosyal güvenlik sisteminin dayandığı temel ilkelere aykırı düşmektedir.

Sosyal güvenlik kuruluşlarınca sağlanan sosyal sigorta yardımları tüm Dünyada edim-karşı edim ilkesine dayanmaktadır. Başka bir ifade ile, sosyal sigorta sistemlerinde primler karşılığı olmayan yardımlara yer verilmemektedir.

Sosyal sigorta ile sosyal yardımları birbirinden ayıran en belirgin özellik, sigorta yardımlarının ilgili sosyal güvenlik kuruluşlarınca, sosyal yardımların ise Devlet tarafından finanse edilmesidir.

Bu tanımlamalardan sonra konunun 506 sayılı çerçevesinde de incelenmesi gerekmektedir.

506 sayılı Yasa'nın 1. maddesinde "...bu kanunda yazılı şartlarla sosyal sigorta yardımları sağlanır" denilerek, yardımlar ve şartlarının bu yasada belirlendiği vurgulanmıştır.

Aynı Yasa'nın 12-32-43-52 ve 59. maddelerinde, çeşitli sigorta kollarından, kurumun sağlayacağı yardımlar açık ve sınırlayıcı olarak gösterilmiştir.

506 sayılı Yasa'nın 72. maddesinde "...gerektirdiği her türlü yardım ve ödemelerle her çeşit yönetim giderini karşılamak üzere, kurumca bu kanun hükümlerine göre prim alınır." hükmü getirilerek, sağlanacak her yardımın karşılığında prim alındığı tekrarlanmıştır.

Yasa'nın 78. maddesinde "...alınacak prim ve verilecek ödeneklerin hesabına esas tutulan günlük kazanç..." alt ve üst sınırlarla tahdit edilmiş ve gerek alınacak primlerin ve gerekse sigortalı veya hak sahiplerine sağlanacak yardımların sınırları belirlenmiştir.

506 sayılı Yasa'nın yukarıda açıklanan metinleri arasında açık ve kesin bir uyum bulunmaktadır. Karşılığı alınarak sosyal güvenliği sağlamak, sosyal güvenlik koşullarını

Esas Sayısı: 1993/19
Karar Sayısı : 1993/43

sigortalı ve hak sahipleri yararına geliştirmek, yukarıda açıklanan maddelerin topluca amacı ve sonucu olmaktadır.

2422 sayılı Yasa ile "6.3.1981 tarihli olup, ek madde 5 ile getirilmiştir." 506 sayılı Yasa'ya eklenen kurallara göre; (...gelir ve aylık alanlara her ay için 2.500.-TL. sosyal yardım zammı ödenir. Bu ödemeler, kurumdan gelir veya aylık ödenmesine imkân veren dosyalar esas alınarak yapılır.) hükmü getirilmiştir.

Bu hükmün, 5434 sayılı yasa ile emekli dul ve yetimlerine ödenen yakacak yardımının eşitlik ilkesi gereğince, 506 sayılı yasaya tabi bulunanlara da yansıtılması, amacı güttüğü açıktır.

Memurlara ve emekli dul ve yetimlerine ödenen yakacak yardımının yasal bir dayanağı bulunmakta ve buda 657 sayılı Yasa'nın 213. maddesidir.

506 sayılı Yasa'da ise, sağlanması öngörülen yardımlar dışında bir yardıma elverişli madde bulunmamaktadır.

Ülkemizde primli sisteme dayalı olarak kurulan Sosyal Sigortalar Kurumu, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur tarafından sağlanan yardımlar, 1977 yılı sonlarına kadar sigorta ilkelerine uygun olarak sürdürölmüştür.

27 Ekim 1977 tarihinde çıkarılan Bakanlar Kurulu kararları ile Sosyal Sigortalar Kurumu ve Emekli Sandığı emeklilerine, 980 yılında çıkarılan bir bakanlar kurulu kararı ile de Bağ-kur emeklilerine avans adı altında her ay ek bir ödeme yapılmaya başlanılmıştır.

Avans adı altında yapılan ödemelerin adı bir Mart 1981 tarihinde yürürlüğe giren 2422 sayılı Yasa ile sosyal yardım zammı olarak değıştirilmiştir.

Aynı kanunla bu tarihe kadar ödenen avansların ilgililerden geri alınmaması hükme bağlanmış ve böylece sosyal sigortalar kurumu prim karşılığı olmayan ek ödemeleri fiilen kendi kaynaklarından karşılamaya başlamıştır.

Konunun 4792 sayılı yasa hükümleri çerçevesinde de incelenmesi gerekmektedir.

Sosyal Sigortalar Kurumunun kuruluş ve görev ve işleyiş yasası olan bu yasada yer alan 19/F maddesi bulunmaktadır. Burada kurumun gelirleri sayılmakta ve bu bentde de "genel bütçeden yapılacak yardımlar" denilerek, Devletin Sosyal Sigortalar Kurumuna yardımının bulunacağı ve kurum bütçesine gelir olacağı gösterilmektedir.

Konunun 657 sayılı Yasa'nın ilgili hükümleri yönünden de incelenmesi gerekmektedir.

Bu Yasa'nın 213. maddesinde "...yakacak yardımı, devlet memurlarına: Yönetmelikle tesbit olunur" şeklindeki hüküm, 375 sayılı Kanun hükmündeki kararnamenin 32. maddesi gereğı 1.7.1989 tarihinde yürürlükten kalkmış ve bu tarihten sonra 657 ve 5434 sayılı Yasa'ya tabi olanlara yakacak yardımı veya bununla eş anlamlı sosyal yardım zammı ödenmektedir. Belirtilen KH.K. ile getirilen yeni düzenlemede gösterge tablosuna ek olarak "taban aylığı + Kıdem aylığı" göstergeleri getirilmiş ve bunlarda emekli keseneğine esas tutulan gelir içine sokulmuştur.

Bu şekilde, 657 sayılı Yasa ile 5434 sayılı Yasa'dan yararlananlara artık sosyal yardım zammı ödenmeyip, bununla eş değerde bir meblağ, bu defa, gösterge sistemi ile ödenmekte, ancak, bu ödemeler bilfiil çalışanlara da yapılmakta olup, onlardan kesenek kesilmektedir. Yani, sosyal yardım zammı, kesenek kapsamı içine alınmış ve bu şekilde ödenen bir meblağın karşılığı, kesenek olarak alınmaktadır.

Yukarıda da belirtildiği şekilde sosyal güvenlik, kişilerin geleceklerini güvence altına almaktır. Bu konuda Devlet görevlendirilmiş ve Devletçe de davalı kurum kurulmuştur.

506 sayılı Yasa'nın sağladığı güvencenin temel ilkesi, verilen prim kadar güvence sağlama ana kuralına dayanmaktadır. Kısa vadeli sigorta kollarında, bilinmeyene karşı kolektif güvence, dayanışmalı güvence sağlama esas alınmıştır.

Bu yönü itibariyle, sigortalıların verdikleri primlerin harcanmalarında, onların gelecekteki güvenliklerini azaltacak veya tehlikeye düşürecek davranışlar yasaya ve Anayasa'ya aykırı bulunacaktır.

Örneğin, kazaya karşı korunma veya daha güvenli emekli aylığı alabilmek için prim ödettilen kişinin ödediği primlerin, bir kamu kurumunun borcu için faizsiz kredi gibi kullanılması ilkelere kişilerin Anayasal refah, huzur ve mutluluklarına engel olacağı için, Anayasa'ya aykırı sayılacaktır.

Primlerin, bilimin gereklerine uygun olarak, ilgililerin refah ve mutluluğu için kullanılmaları bunun dışında bir harcamaya girilmemesi, en azından enflasyon oranının daha üstünde gelir getirici duruma getirilmesi şarttır. Aksi takdirde sosyal sigortalar kurumu taahhütlerini yerine getiremez ve sigortalılar ile 506 sayılı yasa ve Anayasa hükümleri gereğince kurulan bütünlükteki görevini ihmal etmiş olur.

Sosyal güvenlikte dayanışma zaman içinde de sözkonusudur.

Örneğin, emekli olanlar, yaşlılık sigortası primi ödeyenler ödedikleri primlerden de yararlanabilirler. Bu yönü ile, haklarda getirilen yeniliklerin karşılığı prim ödenmekte ise, geçmişte emekli olmuş kişilerin, bu yeniliklerden yararlanabilmeleri için, paylarına düşen miktarı ödemeleri gerekmebilecektir. Bunun, bilimsel ölçülerinin yapılması, sonucuna göre haklara aykırılığa ve dolayısıyla Anayasa'ya aykırılığa karar verilebilmesi gerekmektedir. Örneğin, emekli sandığında, sosyal yardımlar artık primlendirilmekte ve emeklilere de, kendileri bu iş için prim ödememiş bulunmalarına rağmen, aynı yansıma yapılmaktadır. Burada, bilimsel denge bulunmaktadır. Primi ödenen kadar bir yardım yapılmaktadır. Ancak, bu yardımın kesilen primlerin çok üzerinde olması halinde ise, prim ödeyenlerin geleceklerinin tehlikeye girmesi belki de onlara daha az ödeme yapılabilir hale gelmesi sözkonusu olacaktır. Bu şekilde en azından, prim ödeyenlerin primleri ile sadece kendilerine iyileştirme işlemi yapılmayıp, başkalarına da yapılarak, bir kişinin primi ile bir emeklinin daha iyi duruma getirilmesi sözkonusu olacak ve bunda, yaşlıları korumanın Devletin görevi olması Anayasal kuralı karşısında, Devletin görevinin sigortalıya veya memura yaptırılması anlamına geleceği ve dolayısıyla Anayasa'ya aykırı bulunacağı ve geçersiz sayılması gerekeceği düşünülmektedir.

Yapılan incelemelerde kurumun prim gelirlerinin yaklaşık % 30'unun sosyal yardım zamları için harcandığı görülmektedir.

Primli sistem içinde işçi emeklilerine ödenen asgarî emekli aylığının çok üzerinde bunlara prim karşılığı olmadan sosyal yardım zammı ödenmektedir.

Prim almadan yapılan bu ödemelerin sosyal güvenlik kuruluşlarının Aktuaryal dengeleri üzerinde yarattığı olumsuz etkiler bu kuruluşları tedbir almak yoluna yöneltmiş ve yukarıda da belirtildiği şekilde Emekli Sandığı 1.7.1989 tarihinden itibaren taban aylığı uygulamasına geçmiş ve memur emeklilerine ödenen taban aylıklar, memurların taban aylıklarından kesilen emekli kesenekleri ile karşılanmaktadır.

Ancak, Sosyal Sigortalar Kurumunda taban aylık veya benzeri bir yöntemin uygulanması, işçi ve işverenlerden emeklilere ödenen sosyal yardım zammını karşılayacak miktarda ek prim alınması ile mümkün olabilecektir.

Yine yapılan araştırmalarda, sosyal yardım zammının işçi ve işverenlerden ek prim alınarak karşılanması demek, prim oranlarının % 10 oranında artırılması anlamında olup, prim oranlarında bu seviyede bir artışın çalışanlara ve çalıştıranlara getireceği yük açıktır.

4792 sayılı Sosyal Sigortalar Kurumu Yasası'nın 19. maddesinde kurumun kaynakları düzenlenirken primler esas alınmıştır. Devlet katkısı öngörülmüş olmasına karşın, uygulamada böyle bir gelir kaynağı mevcut değildir. Dolayısıyla kurumun başlıca gelir kaynağını sigortalı ve işverenlerin ödedikleri primlerle, onların işletilmesinden elde edilen gelirler oluşturmaktadır. Sözkonusu gelirlerin ne tür sigorta yardımlarına harcanacağı da, 506 sayılı Yasa'nın ilgili maddelerinde sınırlayıcı bir biçimde düzenlenmiştir.

Bu nedenle, Ek 24. maddede düzenlenen sosyal yardım zammının kurum bütçesinden karşılanması, Yasa'nın temel hükümlerine aykırı düşmektedir.

Kurumun ödemelerinin kapsamı, 506 sayılı Yasa'nın 12-32-43-52-59. maddelerinde yazılıdır. Yasa'nın 1. maddesinde konulan genel kural gereğince "bu kanunda yazılı şartlarla sosyal sigorta yardımlarını sağlayacaktır." Bu sebeple, kurumun, ek madde ile getirilen ödemeleri yapma yükümü bulunduğu ilişkin bir açık yasa hükmü bulunmamaktadır.

Ek madde 24 hükmünün Anayasa'ya aykırı olduğu kabul edilmektedir. Gerçekten, Anayasa'nın öngördüğü sosyal güvenlik düzeni, 506, 1479 ve 5434 sayılı yasalar çerçevesinde sosyal sigorta modeline göre yapılmıştır. Bu modelde ise finansman kaynağı, esas olarak primlerden oluşmaktadır. Prim ya da kesenek alınmadan yardım yapılması, Anayasa'nın emrettiği sosyal güvenlik hakkını büyük ölçüde tehlikeye düşürmektedir.

Primsiz sosyal güvenlik rejimi çerçevesinde yer alması gereken sosyal yardım zammı, primli rejim içine dahil edilmiştir.

Devletin (6), 5 yıllık kalkınma planında "1990-1994' sosyal sigorta kuruluşlarının sigorta hizmetleri ilke olarak külfet-nimet dengesi içinde, kendi finansman kaynakları ile karşılanacak, karşılığı ödenmemiş sigorta hizmeti verilmesinden kaçınılacaktır." denilmektedir.

775 sayılı Gecekondu Önleme Yasası'nda kurulan fonun başlıca kaynağının sosyal sigortalar kurumu primleri ile karşılanması istenmiştir. Bu Yasa'nın getirdiği düzenleme ile, gecekondu oturan kişilerin refah seviyeleri yükseltmek istenmişse de kendisine intikal ettirilen sorunu inceleyen Anayasa Mahkemesi, sosyal güvenlik ilkeleri açısından yasayı iptal

etmiş ve gerekçe olarak da, kurumun kendisine verilen yasal görevleri malî yönden yapamaz durumda iken kendisine ek görevler verilmesinin Anayasa'ya aykırı olduğunu vurgulamıştır.

Bu durumda konunun Anayasa'nın ilgili hükümleri çerçevesinde de değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anayasa'nın 5. maddesinde "Devletin temel amaç ve görevleri ... kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak biçimde bir temel amaç kuralı getirilmiştir.

Anayasa'nın 10/2. maddesinde "...hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz" denilerek eşitlik kuralı geniş kapsamlı olarak belirlenmiştir.

Anayasa'nın 60. maddesinde "herkes, sosyal güvenlik hakkına sahiptir. Devletin bu güvenliği sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşkilatı kurar." şeklinde, bu konudaki genel kural belirlenmiştir.

Anayasa'nın 61/3. maddesinde "...yaşlılar Devletçe korunur. Yaşlılara Devlet yardımı ve sağlanacak diğer haklar ve kolaylıklar kanunla düzenlenir." denilerek, emeklileri de kapsar nitelikte Devlete verilmiş görevler kurallaştırılmıştır.

Anayasa maddelerinin ışığı altında iptali talep edilen maddelerin ve fıkraların incelenmesi yönüne gidilmiştir.

Ek madde 24/a'nın incelenmesinde;

Davalı kurumun görevi 506 sayılı Yasa'nın 1. maddesi ile belirlenmiş hizmetlerin ve ödemelerin yapılmasıdır. Bunun kapsamı da, yukarıda yazılı maddelerde gösterilmiştir. Kurum, bu işler için prim almaktadır. Ödemede bulunan kişiler ise daha iyiye gitme ve daha iyi koşullara kavuşma arzusundadırlar ve bu arzuları Anayasa'nın yukarıda belirtilen maddeleri ile korunmuş haklardır.

Kuruma prim ödeyenler, kendi güvenliklerini tehlikeye düşürecek şekilde, bu primlerin emeklilere hiç bir karşılık alınmaksızın ödenmesi suretiyle, çalışanların parası ile emeklilerin refahını sağlama biçiminde bu uygulamadan zarar göreceklidir. Karşılığı alınmadan yapılan ödemelerin sigorta kurallarına aykırılığının ispatına gerek bulunmamaktadır. Bu suretle, Anayasa'nın 5. maddesindeki Devletin ana amaçlarını, prim ödeyenlere yaptırmak suretiyle Anayasa'ya aykırılık söz konusudur. Ayrıca Anayasa'nın 6. maddesindeki Devletin bu güvenliği sağlayacak gerekli tedbirleri almak kuralına da ters düşmüş olmaktadır.

Taban göstergeden emekli kişiye 504.383.- TL. yaşlılık aylığı ödenebilir iken, aynı kişiye, hiç bir prim ödemesi yapmadığı halde 975.000.- TL. sosyal yardım zammını kurum ödemek zorunda bırakılmaktadır. Bu ödemeleri, bir başka sigortalının ödemekte bulunduğu işkazası priminden veya hastalık priminden yapmak zorundadır. Bu suretle, sigortalının, daha iyi bir güvenceye kavuşma arzusu tamamen ortadan kalkmaktadır. Bunun anlamı ise, sosyal güvenliği Devletin sağlaması değil, fakat, sigortalıların birbirlerine, ancak, hiç istemeyerek ve özellikle haksız olarak, zorlanarak, destek olmaları ve güvenliğini sağlamada destek olmalarıdır.

Bu nedenlerle, bu maddedeki, ödemelerin davalı kurumca yapılması gerektiğine ilişkin hükümler Anayasa'ya aykırı görülmektedir.

Ek Madde 24/1. maddesinin incelenmesine gelince ;

Bu bendin, kurumun önce ödemesi ve daha sonra kamu kurumlarından istenmesi ve iki aylık faizsiz vade sonunda kamu kurumlarının faizi ödemeleri ve ödemede gecikmeleri halinde buna sadece % 30 temerrüt faizi uygulanabilmesi biçiminde anlaşılması halinde, bu uygulama biçimi de Anayasa'ya aykırı olmaktadır.

Şöyleki;

Kurumun, primini başka nedenlerle aldığı bir meblağı, kamu kurumları adına en az iki ay faizsiz ve ondan sonra % 30 faizli olarak geri alacak şekilde kullanması halinde, bunun primlerin normal nemalandırılması ilkesine açıkça, aykırı bulunduğu, kamu kuruluşlarını faizsiz finansmanı niteliğinde bulunacağı, bunun ise, prim ödemekte bulunan sigortalıların açıkça zararına olduğu düşünülmektedir.

Örneğin, daha iyi tedavi imkanlarına kavuşabilmek için ödenen primlerin bir kamu kurumunun prefinansmanında kullanılması, sosyal güvenlik ilkeleri ile bağdaşmaz. Ve buna 506 sayılı Yasa ile sigortalıların açık menfaatleri de uygun değildir. Bu durum ile bu madde Anayasa'nın 5. ve 6. maddelerine de aykırıdır.

Ayrıca, son defa kamu kurumu sayılacak bir işyerinde çalışıp, emekli olan sigortalıların yapılan ödemeler için bir geri ödeme öngörülmesi, buna karşılık, özel teşebbüsten emekli olanlar için böyle bir geri ödemenin düşünülmesini Anayasa'nın 10/2. maddesindeki bir zümreye imtiyaz tanımak niteliğinde bulunmakla, Anayasa'ya bu yönü ile de aykırıdır.

Yukarıda açıklanan nedenlerle 506 sayılı Yasa'nın Ek madde 24/a-1 bentlerinin TC. Anayasası'nın 5-60-10/2 ve 61/3. maddelerine aykırı olduğu görülmekle, 506 sayılı Yasa'nın ek madde 24/a-1. bentlerinin iptali için davanın ve konunun Anayasa Mahkemesi'ne götürülmesine karar verilmiştir.""